

Voor altijd verlangen

Dood en liefde als bondgenoten

Roman

Alle personages in deze roman zijn product van de fantasie van de schrijver. Iedere overeenkomst met bestaande dan wel overleden personen berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

1

Imre Dumas stuurde de terreinwagen de bergweg af en reed stapvoets een steil pad op. Steentjes kraakten, schoten onder de banden vandaan. Licht schommelend, door ondiepe kuilen sturend, naderde hij een plateau. De motor gromde. Imre bediende de schakelpook.

Boven aangekomen draaide Imre de voorwielen dwars, zodat de auto niet van het pad af kon glijden, trok de handrem omhoog en schakelde de motor uit. De koelventilator begon te razen.

Hogerop komen zou alleen te voet mogelijk zijn.

Imre stapte uit. Frisse wind deed hem huiveren. Enigszins licht in het hoofd door de ijle lucht, begon hij dieper adem te halen. Hij trok zijn kakihoed zo ver mogelijk over zijn hoofd heen. Beneden zijn gezichtsveld dreven wolkenstrepen, die schaduwen wierpen over het landschap dat aan zijn voeten lag.

Dit was zijn favoriete plek. Van hieruit kon hij grote delen van de Sonobre overzien. Het natuurpark werd gevormd door gebergte, dat in heuvelruggen overging, die zeewaarts in noordoostelijke richting liepen. Zo woest en ongenaakbaar rezen de immer besneeuwde bergtoppen op, dat niemand ooit had geprobeerd ze te beklimmen. Er dreven mistflarden omheen, vanuit het niets verschijnend, snel verdampend. Achter deze ruigheid lag de stad Elobros.

De Mascarente, een vanwege stroomsnelheid en rotsige bodem onbevaarbare rivier, ontsprong uit dit gebergte, stortte langs bergwanden, stroomde door de breedste vallei, vormde via zijtakken enkele meertjes, bereikte een met gras begroeide laagvlakte, alwaar een klein deel van het natuurpark voor een kudde bantengs was afgescheiden en liep uit in een estuarium.

In de meeste valleien en dalen, begroeid met taai, stekelig gewas, had zich al jaren geen mens meer gewaagd. Men vermoedde er het gebeente van talrijke vermisten. De nu verdwenen schaapherders zwoeren dat er geheimzinnige wezens leefden, die hen beslopen, nadat zij zich 's avonds om kampvuren verzameld hadden. Imre had er in al de jaren dat hij parkwachter was nog nooit een gezien.

Zonder verrekijker kon Imre de aan weerszijden van de rivier gelegen rijstvelden onderscheiden. Het estuarium daarachter liep over in een zee met witte golfkammen.

Het lukte het hem de gebouwen van de gasfabriek te onderscheiden. Het complex lag rechts van het estuarium, op enkele kilometers afstand van de zee.

Als smalle linten slingerden zich autowegen vanuit de laagvlakte over heuvelruggen, langs kloven en tussen bergkammen door.

Uren kon hij hier doorbrengen, het landschap afspeurend.

Zijn kaki overhemd wapperde in de wind. Het was het enige geluid.

Imre schoof de zonnebril op zijn voorhoofd, bracht de verrekijker voor zijn ogen en begon het panorama te onderzoeken.

Boven een dal, aan de voet van de afgeplatte berg waarop hij stond, zag hij gieren in spiralen benedenwaarts zweven.

Even verderop onderscheidde hij een kudde geiten. Imre nam zich voor er op de terugweg langs te rijden, om er enkelen af te schieten.

De route waarlangs hij gereden was afspeurend, viel hem halverwege een bergweg een stilstaande auto op, die hij bijna twee uur geleden was gepasseerd. Er had niemand ingezet. Dat hoefde nog niets bijzonders te betekenen. Het kon een natuurvorser zijn, die over de vangrail was geklommen om foto's te nemen of zeldzame planten te verzamelen.

Imre besloot om er na de jacht op de geiten naar toe te rijden. Als parkwachter had hij meer dan eens meegemaakt, dat toeristen met autopech te voet hadden geprobeerd de bewoonde wereld te bereiken, vaak met fatale gevolgen.

De Dood heerste tussen bergkammen, in duistere, voor zonlicht onbereikbare kloven, op bergwegen en zelfs in de rijstvelden, waar in het voorjaar nogal eens seizoenarbeiders verdronken, weggesleurd door de door gesmolten sneeuw gezwollen Mascarente.

Uitdroging, oververhitting, onderkoeling, schorpioenen en gifslangen waren zijn overige uitvoerders.

Als ik geluk heb, vind ik geen menselijk lijk, dacht Imre. Een dode betekende uren wachten op politie, recherche en lijkenwagen. Daarna het invullen van formulieren en een verklaring afleggen, waarna hij de lijkauto het park uit diende te begeleiden.

Amper een jaar geleden had hij een compleet verdroogd gezin aangetroffen. Ouders met twee jongetjes. Zij waren met lekkende, leeggereden tank gestrand op een plek waar zij geen telefoonbereik hadden. Imre had ze per toeval gevonden, een gewonde gems achtervolgend. Niet meer dan twee lege waterflessen had hij in de auto aangetroffen. De lijken leunden in een rijtje tegen de auto aan, in de schaduw. De gezichten waren al grijs en rimpelig geworden.

Men wist vaak niet beter, ondanks de waarschuwborden aan het begin van de Sonobre en voorlichting door de gemeente middels folders en brochures. Het natuurpark bleef tijdens weekenden toegankelijk, ondanks de afwezigheid van Imre als parkwachter.

Het gezin was hoogstwaarschijnlijk op vrijdagavond de Sonobre binnengereden, nadat Imre het park verlaten had. Bij het wegtakelen van de auto vertoonde de onderzijde diverse beschadigingen, het onmiskenbare gevolg van roekeloos rijden over ruderaal terrein. Imre had een complete kampeeruitrusting in de auto aangetroffen. Zij waren op meer dan tachtig kilometer bij de rivier vandaan gestrand.

Op het terrein van de bantengs kon hij enkele stipjes onderscheiden. Grazende dieren, vermoedde hij. Imre nam zich voor ze aan het eind van zijn dienst te bezoeken.

Hij stapte in en startte. Zijn hoed slingerde hij op de achterbank. Voorzichtig liet hij de loodgrijze terreinwagen achterwaarts het pad afzakken, want plaats om te keren was er niet.

Het kostte hem ruim een half uur voordat hij bij de plek aankwam waar hij de gieren had gezien. Imre parkeerde in de schaduw van een hoge conifeer.

Volstreekte stilte. De wolkenstrepen waren verdampt. Het was hier veel warmer. Imre zette zijn kaki hoed op en trok de rand tot bijna op de glazen van zijn zonnebril naar beneden. Hij sprong uit de auto, trok het achterportier open en haalde uit een foedraal een jachtgeweer tevoorschijn. Met het geweer en een schoudertas met verrekijker en munitie verliet hij de weg.

Aan de horizon trilde de lucht.

Imre sloop een met sedum en hard gras begroeide helling af en bereikte een klein dal.

Hij rook het kadaver voordat hij het zag. Een gems. Gieren, die zich om het kadaver hadden verzameld, kregen hem in de gaten en waggelden klapwiekend bij de gems vandaan. Het dier, nauwelijks nog aangevreten, leek uitgeteerd. Imre zag een dikke voorpoot. Door gonzende vliegen verdreven, liep hij in de richting van de plek waar hij de geiten had gezien. De gieren waggelden terstond voorwaarts en begonnen een lawaaiig gekibbel.

Hoeveel gemzen zouden er nog in de Sonobre leven? Imre had het sterke vermoeden dat ze aan het uitsterven waren, omdat de geiten alle begroeiing de bodem uit rukten. Hij schatte de geitenpopulatie op ruim driehonderd exemplaren.

Voordat de geitenhoeders waren verdwenen, kon men de dieren vanwege omgehangen bellen gemakkelijk vinden. Zij hadden zich de laatste jaren explosief vermenigvuldigd, waren schuw geworden, doordat er door Imre op ze werd gejaagd. Soms lukte het hem in dagen niet om ze te vinden.

Overall om zich heen kon Imre de gevolgen van hun overbegrazing merken. Kale stukken bodem, waarvan de poederige bovenlaag door de wind allang de Sonobre uitgeblazen was. Levenloze boomstammetjes. Verdwenen diersoorten, zoals zangvogels en hagedissen. De Sonobre veranderde hierdoor in rap tempo in een bergwoestijn.

De geiten hadden nauwelijks natuurlijke vijanden. Soms greep een steenarend een geitenkalf en Imre was er vorig jaar getuige van geweest dat een lynx een volwassen, kreupel dier aanviel. Het was onvoldoende.

Imre schoot per maand gemiddeld tien geiten af. De kadavers verkocht hij aan een van de slagers in Tonorente. Dieren beschermende activisten waren hem op het spoor gekomen. Zij hadden hem opgewacht, zijn terreinauto omsingeld en met honkbalknuppels toegetakeld, nadat hij twee geitenkadavers bij een slager had afgeleverd. Imre dacht door wel tien mannen en vrouwen te zijn aangevallen. Zijn aanvallers hadden doodsbedreigingen geschreeuwd. Nadat het hem was gelukt om achter het

stuur te kruipen en weg te rijden, had men hem tot bij zijn woning in een buitenwijk van Tonorente achtervolgd, in auto's en op brommers en fietsen. Het was Imre gelukt om op tijd uit te stappen, de garagedeur te openen, de wagen naar binnen te rijden, zijn geweer eruit mee te nemen, de garagedeur te sluiten en binnendoor de trap naar zijn woning op te stuiven. Zijn belagers waren het bordes opgestormd, waarna ze op zijn voordeur begonnen te beuken. Zij trokken enkele houten luiken los en bedreigden Imre met de dood. Hij herinnerde zich een dwerg, die op het hek van de veranda was geklommen, zwaaiend met een met spijkers doortimmerde knuppel. De oogjes, onder een abnormaal hoog voorhoofd, glansden van kwaadaardigheid. Naast hem stond een magere man met een armstomp en een gruwelijk misvormde helft van het gelaat. Hij droeg een geweer.

Imre belde de politie en schoot door een raam heen over de hoofden heen. De mismaakte schoot terug. Wolkjes glassplinters bedolven hem. Het gezelschap trok zich een tiental meters terug en bleef hem beschimpen. De politie kwam hem al snel ontzetten. Niemand werd gearresteerd.

Wat dat soort activisten bezielde, begreep hij niet. Een agent had hem aangeboden te bemiddelen, door een gesprek tussen Imre en de dierenbeschermers te organiseren. Imre had ervan afgezien. Wat voor nut zou het hebben om met personen in overleg te treden, die het vermogen om nuchter te denken volkomen hadden verloren? Hij, die door op geiten te jagen juist het gebied beschermde, waar zijn vijanden zich voor meenden in te zetten. De agent had hem aangeraden voorzichtig te zijn. Volgens hem waren milieuactivisten tot alles in staat. Zij konden bommen maken, installeren en tot ontploffing brengen.

Iedere keer controleerde Imre sindsdien de terreinwagen op explosieven, alvorens de motor te starten. Nadat hij een werkdag achter de rug had en bij zijn huis parkeerde, verzekerde hij zich ervan dat er geen bom zou afgaan, indien hij voordeur of garagedeur opende. Voor alle vensters had hij metalen rolluiken laten monteren, die hij vrijwel voortdurend naar beneden hield. Zijn buitendeuren en vensters liet hij met stalen lijsten versterken. Zijn geweer lag iedere nacht naast zijn bed.

Omdat hij gedurende de nacht geen raam openen kon, werd het zo benauwd, dat hij een airconditioner had aangeschaft, die de hele nacht in de woonkamer stond te brommen en te ruisen.

Imre bezat een uitstekend gehoor en scherpe ogen. Aan het einde van het dal ontdekte hij een kudde van veertien bruine, beige en zwart-witte geiten en bokken. Hij wist niet hoe scherp het reukvermogen van deze dieren was, sloop voor alle zekerheid, zoals immer, tegen de wind in, zodat hij niet voortijdig ontdekt werd.

Hij borg zijn zonnebril op in een borstzak en liet zich behoedzaam op zijn rechterknie zakken. Voorzichtig haalde hij de tas van zijn schouder. Imre legde aan en keek door het vizier. Onmiddellijk na het ontgrendelen schoot hij.

Hij raakte als eerste een dier dat apart van de rest stond te grazen. Het viel meteen morsdood, alsof het een enorme schop gekregen had. Het lukte Imre om met zeven kogels zes geiten te doden, voordat de rest van de kudde blatend en mekkerend het dal uitstootte. Met zijn gekartelde mes sneed hij de dieren de keel door en hield ze ondersteboven tot ze waren leeggebloed.

Telkens twee kadavers aan een achterpoot heuvelopwaarts met zich meesleurend, borg hij zijn buit in de achterbak van de terreinwagen op. Hij schoof het geweer in het foedraal en legde het, samen met de schoudertas, op de achterbank.

Nog een klein jaar en ik heb ze uitgeroeid, schatte Imre. Tenzij nieuwe kuddes aan hun lot zouden worden overgelaten. Hij had nieuwe schaapsherders waargenomen, die vanuit Elobros hun kudden over de bergpassen dreven. Het was een uitstervend beroep geworden. Oude, wereldvreemd geworden, monkelende vagebonden, die elkaar nooit bij kampvuren ontmoetten.

Na een rit van bijna een uur bereikte hij de plek waar hij de lege personenauto had zien staan. De auto was verdwenen.

Ik zou er een collega bij willen, dacht Imre. Ik kan niet de hele dag de wildstand controleren en auto's opzoeken, zonder dat er toeristen omkomen.

De zon leek bijna de bergkammen te raken. Onder langwerpige schaduwen daalde Imre over bergwegen, veelvuldig afremmend op de motor. Hij bereikte de laagvlakte en passeerde een metalen brug, met onder zich de bruisende Mascarente.

Even verderop, aan een zijriviertje van de Mascarente, bevond zich het terrein der bantengs.

Daarachter lagen de westelijke rijstvelden. Even verderop, aan zijn rechterzijde, strekten zich de oostelijke rijstvelden uit en een geëgaliseerd terrein waarop de gasfabriek, die vanwege reparatiewerkzaamheden gesloten was. Hoge, dofzilveren cilinders, waaromheen zich trappetjes slingerden, leken hem raketten. Talrijke pijpen verbonden de gastanks met een bakstenen fabriekshal. Dikke en dunne transportbuizen liepen langs de tanks of in door beugels ondersteunde bundels vlak boven de grond.

Het verbaasde Imre dat hij al enige tijd geen seizoenarbeiders in de rijstvelden had gezien.

Imre reed naar het leefgebied van de bantengs en parkeerde in de berm tegenover het hek. Zou Tiago, de onlangs door de gemeente benoemde wildopzichter, al bij de dieren zijn langs geweest? Hij diende iedere dag een inspectie uit te voeren.

De zon was inmiddels achter de bergen verdwenen. De hitte van overdag hing nog steeds boven de laagvlakte. Zoemende insecten vlogen via portierraamopeningen de terreinwagen binnen, dansten in de bundels der koplampen. Imre transpireerde hevige. Hij trok de hoed van zijn hoofd en wuifde ermee langs zijn gezicht.

Vanuit het riet langs de oever van de Mascarente vloog een stel kraanvogels op. Hij bewonderde hun majestueuze vlucht, voor de maan langs.

Imre verliet de auto, knipte een zaklamp aan en begon het terrein tussen zichzelf en het hek op bandensporen te onderzoeken. Hij kon geen sporen ontdekken en tuurde tussen de hekspijlen door. Geen banteng te zien.

Onder het schijnsel van maan en sterren klom Imre tegen het hek op, slingerde zich over de bovenzijde heen, liet zich zakken totdat hij aan gestrekte armen hing en sprong het terrein op.

Grasland, gelardeerd met poeltjes en vennetjes, als uitlopers van het zijriviertje. Het terrein besloeg zestien hectaren. Er waren uit geïsoleerde, half verwilderde populaties uit een tropisch land vijftientig dieren ondergebracht. Hun genetisch gezonde nakomelingen zouden in het wild worden teruggeplaatst.

De gemeente Tonorente had hiervoor een enorm bedrag aan subsidie van de overheid ontvangen, waarvan Imre het sterke vermoeden had dat het voornamelijk voor andere doeleinden werd gebruikt.

Het terrein was te krap en onvoldoende met gras begroeid. Komende winter zou bijvoederen noodzakelijk worden. Hij liet de lichtkegel over het terrein dansen en wandelde in de richting van bosschages en geboomte, aan de overkant van een drassige weide gelegen. Hij volgde een kaal getrapt pad, vol hoefsporen en grove keutels. Op de droge gedeeltes van het terrein waren de gevolgen van overbegrazing duidelijk zichtbaar. Het gras werd door de runderen niet, zoals door geiten, met wortel en al de grond uit getrokken. Het was zo kort afgegrasd, dat het verdorde.

De kudde school onder brede struiken. Imre had van exotische runderen geen verstand. Hij bescheen de kudde en dacht te zien dat het hier om enigszins magere, overigens gezonde dieren ging. Zij herkauwden met zijwaarts malende kaken. De onderste helft van de poten was wit, alsof de dieren sokken droegen. Bijna een derde van de populatie bestond uit kalveren van verschillende leeftijden. De bantengs waren lichtbruin, beige en donkerbruin gekleurd, een enorme, zwarte stier uitgezonderd. Imre schatte het gewicht van deze kolos op wel negenhonderd kilo. Het dier bewoog de oren, hief de kop en snoof. De ogen glommen in het licht van de zaklantaarn. Imre begreep dat hij er verstandig aan deed niet dichterbij te komen.

De stier schudde de kop en zwiepte met de staart. Langzaam verwijderde Imre zich achterwaarts lopend van de kudde. Nadat hij de dieren uit het oog verloren was, draaide hij zich om. Hij nam zich voor om Tiago, die hij slechts eenmaal tijdens een voorstelrondje op het kantoor van de wethouder had ontmoet, over diens kennelijke plichtsverzuim aan te spreken.

Nadat hij opnieuw over het hek heen geklommen was, rook hij de zee. Een frisse wind was opgestoken. Hij haalde zijn verrekijker uit de auto, beklom een heuvel, keek uit over de baai en zag donkere golven met schuimkoppen, die in eindeloze reeksen op het zandstrand afkwamen. De branding glinsterde in het maanlicht. Aan de horizon meende hij witte nevels te zien.

Door zijn verrekijker turend, zag hij dat het adem uitstotende walvissen betrof.

Imre reed huiswaarts en liet de portieramen opengedraaid, zodat de zeewind de hitte uit de cabine verdreef. Zijn hoed had hij op de bijrijdersstoel geworpen. Zijn van zweet doordrenkte haar werd droog geblazen.

Voordat hij de kustweg verliet, zag hij de lichtbundels van de vuurtoren van Tonorente en ten noordoosten daarvan, halverwege de baai, die van de vuurtoren van Cantarosse.

De bundels tastten zowel hemel als wateroppervlak af, alsof beide bouwsels geheime, nimmer veranderende boodschappen uitwisselden.

In Tonorente, een kustplaatsje ongeveer acht kilometer ten oosten van het estuarium van de Mascarente, werd feest gevierd. Touwen met vlaggetjes en slingers waren over de stadswegen gespannen. In en om het centrum heen speelden orkestjes op terrassen. De gehele bevolking leek zich buitenshuis te bevinden. Men zong en danste. Kerkklokjes verspreidden zilveren klanken. Vuurwerk knalde en sproeide veelkleurige sterren. Waakhonden blaften woedend. Imre was dit feest volkomen vergeten. Een rondweg volgend, reed hij om het stadscentrum heen, hierbij gehinderd door feestvierend volk. Aangeschoten mannen trommelden met vuisten op de motorkap en riepen vreugdekreten en verwensingen.

Hoe kan ik nou onopvallend de geitenkadavers bij de slager afleveren, vroeg Imre zich af. Hij had na de aanval der activisten weliswaar een andere slager opgezocht. Hij had geen andere auto.

Wellicht zou juist het feestgedruis ervoor zorgen dat hij, zonder op te vallen, van zijn buit afkwam.

Overal in de buitenwijken stonden auto's geparkeerd, hier en daar zelfs in dubbele rijen.

Een optocht passeerde hem. Danseressen wentelden aan weerszijden brandende staven. Zij werden gevolgd door feestgangers, die fakkels droegen en grote, bont geschilderde hoofden van papier-maché op stokken met zich meevoerden. Volgens aloud gebruik stelden deze hoofden verslagen demonen voor. Aan het einde der festiviteiten, ergens vroeg in de ochtend, zouden ze op een brandstapel worden geworpen.

Terwijl Imre stapvoets verder reed, kwam hem het beeld voor ogen dat zijn eigen hoofd, door die activisten afgehouden, ooit op deze wijze zou worden megedragen.

Tot zijn opluchting bereikte hij uiteindelijk een buitenwijk.

Imre parkeerde niet in de straat voor de slagerij, waar publiek wandelde en stopte in het steegje erachter. Hier scharrelden slechts enkele ratten, onder het oranje licht van een straatlantaarn. Hij stapte uit en bonsde op een deur, waarboven een Tl-buisje flakkerde.

Al snel vertoonde zich een grijnzende slager in de deuropening, die Imre hielp om de kadavers uit de auto te trekken. Hij droeg een met bloedvlekken besmeurd schort.

Zoals altijd ontving Imre na handjeklap een redelijke prijs voor de geiten.

Even overwoog hij het stadscentrum te bezoeken en aan de festiviteiten deel te nemen. Hij passeerde een drukke straat en hoorde trompetmuziek en lachende vrouwen. Vanuit raamopeningen werd met confetti gestrooid.

Hoe lang was het geleden dat zijn laatste vriendin afstand van hem had genomen?

Wellicht wachtte hem daar, ergens in die feestende menigten, een vrouw die belangstelling voor hem zou opvatten, of gewoonweg zo dronken werd dat zij zich bereidwillig door hem zou laten meetronen.

Imre minderde vaart en reed besluiteloos door straatjes in buitenwijken om het centrum heen. Zouden de milieuactivisten mee feesten, of demonstreren tegen het luchtvervuilende vuurwerk, vroeg hij zich af. In beide gevallen loop ik de kans om ze tegen te komen.

Enige tijd zocht hij tevergeefs naar een parkeerplek. Vermoeid geworden, stuurde hij naar de bij het strand gelegen periferie, waar zijn drive- in woning stond.

Zuchtend inspecteerde hij voordeur en garagedeur. Geen spoor van inbraak of sabotage.

Nadat hij de terreinwagen in de garage had geparkeerd, nam hij de helling naar de straat, beklom een korte, stenen trap en wilde de brievenbus openen, die naast de voordeur aan de gevel zat geschroefd.

Als die nu eens van een boobytrap was voorzien, zodat een explosief zou afgaan bij het openen? Nauwkeurig bekeek Imre het deurslotje. Dat vertoonde krasjes, die waren door eigen gebruik veroorzaakt. De bovenzijde van de brievenbus had een klep. Imre liep bij het huis vandaan en brak van een boom die aan de rand van de weg stond een tak af. Op een meter afstand van de bus bleef hij staan. Met de tak duwde hij de klep open, waarbij hij het gezicht afgewend hield.

Geen explosie. Imre wierp de tak opzij, kwam naast de brievenbus tegen de houten gevel staan en opende met een sleutel het deurtje.

Reclamefolders, een rouwkaart en een brief van een notaris.

Hij liep om zijn huis heen. Aan alle zijden ervan glansden de rolluiken in het licht van maan en talloze sterren. Alles bleek in orde.

Imre ging naar binnen. Hij knipte de buitenlamp naast de voordeur en de keukenverlichting aan en sjuowde een stoel naar buiten. Hij warmde pasta op en ging met het bord, een flesje water en de post op zijn terras zitten. De plankenvloer ervan was bedekt met stof uit de Sonobre. Een kalmer geworden zee weerkaatste het maanlicht. Enkele vissersbootjes, rode lampen voerend, pruttelden in de richting van het haventje van Tonorente.

In de verte klonken het geknal van vuurwerk en flarden dansmuziek. Sierpijlen strooiden waaiers van lichtjes over de hemel uit.

Imre plaatste zijn voeten op de houten balustrade. Na enkele happen pasta scheurde hij de enveloppe met de rouwkaart open. In het licht van de betraliede buitenlamp las hij dat zijn tante Wanda was overleden.

Vrijwel meteen voelde Imre zich schuldig. Hij was al ruim een halfjaar niet bij haar langs geweest. Wanda Sueno, weduwe van Olivier Torres, was zijn enige tante, een zus van zijn vader. Zij was drieënzeventig jaar oud geworden, achtendertig jaar ouder dan haar neef. Met weemoed dacht hij terug aan de jaarlijkse, zomerse logeerpartijen in haar huis aan het strand bij Cantarosse. Zes weken weg uit de benauwenis van het mislukte huwelijk van zijn inmiddels overleden ouders en de treiterige heerszucht van zijn oudere zussen.

Hij vroeg zich af waaraan zij overleden was. Tijdens zijn laatste bezoek aan haar leek zij nog kerngezond.

De bijzetting zou overmorgen plaatsvinden. Morgen kon door familie en belangstellenden afscheid genomen worden.

De notaris nodigde hem uit voor het voorlezen van haar testament.

Hij kon zich niet meer herinneren wanneer Olivier overleden was. Hij had Wanda al lang geleden verlaten en was in Elobros gaan wonen.

Imre kon zich hen als een harmonieus levend echtpaar herinneren, een verademing vergeleken met het rampzalige huwelijk van zijn immer ruziënde ouders. Hoe vaak had hij er als kleuter al van gedroomd, om door zijn tante en oom geadopteerd te worden!

Waarom waren zij niet bij elkaar gebleven? Wanda had er nooit over willen praten.

Misschien zijn mensen wel niet geschikt om samen te leven, overwoog Imre. Hij beschouwde de menselijke geest als dermate gecompliceerd, dat het wel een ongelofelijk wonder moest zijn indien het twee personen lukte om jarenlang zonder al te veel conflicten bij elkaar te blijven.

Imre begon zich periodes van merkwaardige stilte tussen zijn oom en tante te herinneren. Tijdens de logeerpartij vlak na zijn zesde verjaardag, had hij Wanda tegen Olivier horen roepen dat zij zich niet met zijn experimenten wilde inlaten, waarop zij, door hem achtervolgd, het huis uitgelopen was, en zich zeewaarts had gerept. Vlak bij de branding had hij haar ingehaald. Imre kreeg een vaag beeld voor ogen van zijn oom, die met weidse handgebaren argumenteerde. Hun gestaltes stonden scherp afgetekend tegen het licht van de ondergaande zon.

Soms lag zij midden op de dag urenlang op de bank in de woonkamer te slapen. Zijn oom verbood hem haar te wekken en stuurde hem telkens naar het strand.

Cantarosse was een veel mooier kustplaatsje dan het rommelige, lawaaiige Tonorente.

Het bezat een historisch centrum en een breed zandstrand.

Urenlang had hij er als kind langs de branding gezworven, hand in hand met zijn tante en later ook zonder haar. Met zijn schepnetje ving hij doorzichtige garnaaftjes met pikzwarte kogeltjes als oogjes, die hij van haar korte tijd

bekijken mocht, waarna hij het netje binnenstebuiten keerde. Zij had zeillessen voor hem betaald. Hij zag hoe kinderen zwemles kregen van hun ouders en vroeg haar of zij hiervoor met hem de zee in wilde.

Dat weigerde zij. Nooit ging zij verder dan kniediep het water in. Een zwembad had het stadje niet. Tijdens de daaropvolgende herfst kreeg hij schoolzwemlessen.

Olivier was meestal afwezig. Als arts en wetenschapper reisde hij congressen en symposia af en was hij dagenlang van huis om in zijn laboratorium in Elobros te werken.

Wanda leerde Imre over de vele vreemde creaturen die de zee bewoonden. Tussen rotsen ontdekten zij ooit een kleine octopus, die woedend van grijs naar donkerrood verschoot en de tentakels heen en weer rolde. Op een ochtend ontdekten zij een gestrande bruinvis, die zij gezamenlijk de branding in droegen. Het dier bleek te zwak om weg te zwemmen en stierf korte tijd later.

Zij begonnen aan een schelpenverzameling. 's Avonds las zij hem sprookjes voor, die hij al snel kinderachtig vond. Hij durfde er nooit iets van te zeggen. Zij merkte dat Imre een verwaarloosd gebit had en nam hem mee naar haar tandarts.

Het strandhuis puilde uit van de boeken. Wanda was dichteres. Veel van haar gedichten had hij nooit begrepen. De door haar gekozen woorden vormden zinnen, die vaak over een zekere cadans, een woordritme beschikten. Hij kon zich echter geen enkel gedicht meer geheel herinneren.

Boeken over oorlogen, romans, wetenschappelijke werken over menselijke anatomie en pathologie, sprookjes en natuurboeken. Kasten vol. Stapels op de eettafel en op de vloer. Een boek over natuurparken werd zijn favoriet. Na er jaren in gelezen en gebladerd te hebben, wist Imre dat hij parkwachter wilde worden.

Na enig zoeken vond Imre de enige foto die hij van Wanda bezat in de lade van zijn bureau. Hij stond met haar vlak bij de branding. Zij keek lachend van onder een strooien hoed. Het was een zwart-witfoto, toch was de felheid van haar lichtgrijze ogen duidelijk zichtbaar. Imre stond tegen de zon in te knippen met zijn ogen. Zijn mond stond open. Een door cariës aangetaste hoektand was zichtbaar.

Wanda was zeer mager, de gebloemde zomerjurk hing los om haar lichaam. Tanige tante, werd zij door familieleden genoemd. Imre schatte dat hij een jaar of dertien geweest moest zijn. Zijn lichaam verried echter reeds zijn atletische bouw. Hij was al even lang als zijn tante en zou uiteindelijk meer dan een kop boven haar uitsteken.

Hoogstwaarschijnlijk was Olivier de fotograaf. Van hem bezat Imre geen foto.

Op de rouwkaart stonden uitsluitend zijn naam en die van zijn ongetrouwde zussen vermeld. Imre belde de notaris, die hem condoleerde en hem doorgaf, dat er vijftien genodigden zouden komen.

Tegen de kosten van de bijzetting en de daaropvolgende receptie had Wanda zich verzekerd. Imre was de testamentair executeur. Hij hoefde zich over de organisatie van de bijzetting en de receptie geen zorgen te maken, zo verzekerde hem de notaris. Hij had alles geregeld. De notaris was een goede vriend van Wanda geweest.

Met enige schrik realiseerde Imre zich dat men van hem verwachtte dat hij een lijkrede zou houden. Zo lang had Imre geheel alleen in zijn terreinwagen doorgebracht, dat hem de kunst van het samenhangend spreken enigszins ontschoten was. De conversatie met de weinige mensen die hij sprak, beperkte zich wat zijn aandeel eraan betrof, tot korte zinnen, die grotendeels uit éénlettergrepige woorden bestonden.

Hij herinnerde zich dat zij hem, nadat hij achttien geworden was, telkens een dichtbundel stuurde, onmiddellijk na publicatie ervan.

Imre ging naar binnen, sloot de voordeur af en klom naar de vliering, alwaar hij een zoektocht in kartonnen dozen begon. Stof wolkte om hem heen, wentelde in het licht van een peertje. Tot zijn vreugde vond hij een stapel van elf boekjes. Hij daalde ermee de zoldertrap af en ging aan de keukentafel zitten.

Wederom gefascineerd las hij Wanda's gedichten. Welk ervan zou geschikt zijn om voor te dragen? Zij had zowel kwatrijn, sonnet, als vrije versvorm gebruikt.

Zou hij ze alleen voordragen, of ze ook in druk aan de genodigden presenteren? Het was natuurlijk te kort dag om zoiets te realiseren. Wellicht was het mogelijk de gedichten te laten herdrukken en ze alle aanwezig na te sturen.

Na lange aarzeling koos Imre drie gedichten uit, die hij op een bloknootje overschreef.

Hij had geen idee of ze enige literaire waarde bezaten. Dat het meer voorstelde dan kinderrijmpjes, daar was hij zich wel degelijk van bewust. Enige onderlinge samenhang ertussen had hij niet kunnen ontdekken. Imre kon zich niet herinneren dat zijn tante haar gedichten ooit voorgedragen had of lid was geweest van enig literair genootschap.

Nooit had zij over contacten met andere dichters gesproken.

Imre had als kind wel haar bundels in stapeltjes bij de boekhandel zien liggen. Zij had er zelfs ooit een signeersessie gehouden en op culturele bijeenkomsten haar gedichten voorgedragen.

Hij was trots op haar geweest en had zijn ouders ooit een van haar gedichtenbundels cadeau gedaan, betaald van zijn zakgeld.

Hij had ze er nooit in zien lezen.

2

Slechts enkele bejaarden en de notaris hadden de moeite genomen om afscheid van Wanda te nemen.

Imre begroette hen, de wacht houdend naast de open kist. Hij had zijn beste kleren uitgezocht en droeg een zwarte spijkerbroek, een overhemd en een colbertje. Zijn van leren stroken gevlochten instappers detoneerden ermee. Het waren de netste schoenen die hij bezat.

Het vuilgele gelaat van de overledene leek hem in niets op de tante Wanda die hij had gekend. Het lichaam was hem het uitgeteerde huis, waarin zij haar laatste jaren had gewoond.

Om de kist heen waren kandelaars met kaarsen geplaatst.

De vlammen wapperden in de tocht van de ontvangstruimte, een gewelf als een ronde tunnel, met bakstenen muren. Rookslierten verwaaiden tot damp. Wanda was niet gelovig geweest, hetgeen de rituelen aanzienlijk versoberde. Was het desondanks toeval, dat vanuit het centrum van Cantarosse een kerkklokje begon te luiden?

Notaris Filemon hield een praatje met Imre, waarbij hij een vaderlijke toon probeerde aan te slaan. Hij was veel ouder dan Imre en verklaarde met Wanda al decennialang op vertrouwelijke voet te hebben gestaan.

Of Filemon hiermee een intieme relatie suggereerde, bleef Imre onduidelijk. Hij herkende de notaris als de directeur van de gasfabriek. Met zijn knevel en puntbaard deed hij Imre echter aan een musicus denken.

De volgende middag reed Imre naar de op een heuvel gelegen plaats, alwaar de lijk-kist in een nis van de cryptenmuur zou worden bijgezet.

Hij was er als eerste en zag hoe de nu gesloten kist op een draagbaar met zwenkwieltjes heuvelopwaarts gereden werd door vier mannen.

Zij droegen hoeden en witte handschoenen.

Het was een winderige, zonnige dag. Men keek over het haventje van Cantarosse uit, alwaar vissers hun netten en blauwe en witte zeilen repareerden.

De dragers drukten hun hoeden verder over hun schedel en duwden moeizaam de draagbaar. Hijgend bereikten zij het terreintje dat voor de crypte lag.

Imre zag dat zij bejaard waren. Opnieuw ging hij naast de nu gesloten kist staan. Hij zag de notaris naderen.

Ouderen, door jongere ouderen ondersteund, kwamen de heuvel op en namen op klapstoeltjes plaats. De vrouwen droegen sjaltjes om het hoofd.

De mannen hielden hun hoeden onder een arm. Niemand sprak. Geen klokje liet zich meer horen.

Daar verschenen Stella en Jessica. Imre had ze in geen jaren meer gezien. Desondanks herkende zijn zussen terstond. Jessica, de oudste en de langste, was een plomp gebouwde blondine, die zich met logge armzwaaien heuvelopwaarts werkte. Haar buikvet hing als een brede ring om haar middel heen. Zij was blootshoofds. Haarslierten wapperden om het gelaat.

Stella nam korte, felle pasjes, met een hand haar hoedje op zwarte haarlokken drukkend. Beiden droegen mantelpakjes.

Zij leken hem minder op elkaar dan ooit. Tussen hen en hemzelf had Imre nooit enige gelijkenis kunnen ontdekken.

Boven op de heuvel aangekomen, stonden zij hijgend bij te komen, ondertussen spiedende blikken om zich heen werpend.

Imre en Filemon kregen nauwelijks merkbare knikjes. Stella en Jessica zochten klapstoeltjes op.

Imre verwachtte dat zijn oudste zus er doorheen zou zakken. Het stoeltje hield het. Hij telde dertien rouwgasten.

De notaris trad voorwaarts.

Hij begroette en condoleerde de aanwezigen, hield een korte biografische toespraak en gaf vervolgens het woord aan Imre.

Nerveus nam Imre de positie van Filemon over. Uit de binnenzak van zijn colbertje haalde hij het notatieblok tevoorschijn.

‘Zoals u allen weet, was tante Wanda een dichteres. Ik zou dan ook, als eerbetoon aan haar, drie gedichten van haar voor willen lezen.’

Met moeite had hij deze woorden gesproken, alsof hij ze met geweld uit zijn keel had moeten duwen, tegen de vlagerige wind in, terwijl hij over de aanwezigen heen had gestaard.

Imre keek op zijn notatieblokje. Zijn handen trilden.

‘Dit is het eerste gedicht.

Horror Thalassi

*Indien de zee haar doden teruggaf
hoeveel door het zilt gebleekte geraamten
zouden uit haar golven verrijzen?
opduiken uit een berglandschap van duister water,
geaderd door een netwerk van slierten schuim
deinend in het ritme van eindeloze oceanen*

*Ik ben bang van de zee
even zout als mijn bloed en tranen
zelfs in ondiep water huiver ik
want misschien raken mijn tenen ooit
de in schelpenzand verzonken ribbebogen
van een aangespoelde, vergeten drenkeling
iets dieper bedreigen mij schepsels
met tanden van wit staal
huid als schuurpapier
tentakels met talloze zuignappen
giftige slakken
kwallen met ogen, zonder hersens
mijn hart gaat uit naar fluitende en loeiende walvissen
ik ben aan hen verwant
en op het strand achtergebleven*

*In een sloot zelfs zou ik verdrinken.
met als laatste beeld een plafond van eendenkroos
veel liever dat
dan zelfs vijf minuten drijven in een oceaan
wachtend op hetgeen vanuit onpeilbare dieptes
mij geluidloos vernietigen zal'*

Imre had zo zacht gesproken, dat uitsluitend de dicht bij hem staande notaris alles van het gedicht had verstaan. Diverse bejaarden hadden de handen om de oren geplaatst. Anderen zaten scheefgezakt te suffen. De dragers waren apart gaan staan.

Stella gaapte hartstochtelijk. Zij hield haar hoedje op schoot gedrukt. Jessica keek naar de grond voor haar voeten. Imre had tijdens het voorlezen niemand aan durven kijken.

De wind loeide om de cryptenmuren heen.

Hulpeloos keek Imre de notaris aan, die zachtjes en nadrukkelijk nee schudde.

Hij borg het notitieblokje in zijn jasje op en nam enige passen achteruit, zodat hij schuin achter de notaris kwam te staan.

Filemon verzocht de dragers hun taak te verrichten.

Zij kwamen naar voren en tilden de kist van de brancard. Met grote moeite wisten zij de kist tot boven hoofdhoogte te brengen en zijdelings de nis in de cryptemuur in te schuiven. Nahijgend, met trillende benen traden zij enkele passen achterwaarts en namen hun hoeden af. Filemon liep naar de muur en trok de glazen ruit van de nis dicht. Hierna verzocht de notaris het gezelschap om hem te volgen. Hij daalde voor de aanwezigen uit de heuvel af en ging, gevolgd door Imre, de ontvangstruimte binnen.

De kistdraggers zetten hun hoeden op, verzamelden de klapstoeltjes, legden ze op de draagbaar en volgden ermee de afdalende rouwgasten.

Met wit linnen gedekte tafels stonden vol koffie-en theekannen en flesjes water.

Zwartwit gekleed personeel stapelde kopjes en schoteltjes op.

Imre draaide zich om en groette zijn zussen.

'Dag broer', sprak Jessica afgemeten. Stella zei niets. Haar gezicht stond duister, onverzoenlijk.

Achter hen dromde de overige bezoekers binnen. Imre kende er niemand van. Tevergeefs zocht hij de bejaarde gezichten af om gelijkenissen met Wanda en Olivier te ontdekken.

Na de koffie werden wijn en likeur geschonken. Stella dronk een wijnglas leeg alsof er water in was geschonken. De dragers hadden hun hoge hoeden op een tafeltje achtergelaten en hun handschoenen aangelaten, dronken likeur en begonnen een gesprek over onbeduidendheden. Naarmate de fles leeg raakte, werden hun stemmen luider. Imre zag dat hun zwarte pakken glommen van ouderdom.

Hij dronk niets. Hij hield zich zover mogelijk bij zijn zussen vandaan en wilde Filemon vragen, of de door hem meegebrachte gedichten wellicht aan de binnenzijde van de glazen ruit konden worden bevestigd. De notaris bleef voortdurend in gesprek met enkele aanwezigen. Ook Filemon dronk niets.

Twee mannen en een vrouw waren op hun stoeltjes in slaap gevallen.

De notaris liet Imre en zijn zussen zijn spreekkamer in, nodigde hen tot plaatsnemen uit en ging achter zijn bureau zitten. Zijn stemgeluid werd gedempt door tapijt en donkerbruine lambriseringen. Het was midden op de

dag, maar in deze kamer heerste schemering, want de luiken hingen dichtgeklapt voor de ramen. Een staande schemerlamp en een bureaulamp verspreidden kegels donkergeel licht.

Jessica zat in de middelste fauteuil, recht tegenover de notaris. Zij bekeek Filemon met een starre blik. Stella bestudeerde haar nagels. Imre, links van Jessica gezeten, hield korte tijd de ogen gesloten.

‘Sta mij toe om nogmaals mijn innige deelneming uit te spreken’, sprak Filemon op vriendelijke toon, zonder iemand aan te kijken. Hij sloeg een leren map open en begon het testament voor te lezen.

Olivier bleek enkele jaren geleden te zijn overleden, zodat zij de enige erfgenamen waren. Stella en Jessica kregen Wanda’s juwelen. Zij hadden een getaxeerde waarde, die hen zichtbaar tegenviel. De saldi van Wanda’s bankrekeningen zou in drie gelijke delen aan hen worden overgemaakt. Een fortuin was het niet.

Het strandhuis en het bijbehorende perceel bleken hypotheekvrij en werd eigendom van Imre.

Stella en Jessica zetten grote ogen op.

‘Dus wij worden afgescheept met ringen en oorbellen?’ kefte Stella.

‘En een redelijk bedrag aan contanten’, antwoordde de notaris bedaard.

‘Maar daar kunnen wij toch niet van leven!’, riep Stella.

‘Ik mag toch aannemen dat u beiden over bronnen van inkomsten beschikt?’ De zussen maakten hem verontwaardigd duidelijk, dat zij het al jaren met uitkeringen en een gemeentelijk subsidie voor dierverzorging moesten doen.

‘U heeft slechts zelden contact gehad met Wanda. Dat heeft zij sterk mee laten wegen.’

‘Ja, we weten dat jij het lievelingetje van tanige tante was!’ beet Stella haar broer toe, zonder hem daarbij aan te kijken.

Imre negeerde haar.

‘In het strandhuis bevindt zich een kluis’, ging Filemon op zakelijke toon verder.

‘De inhoud van deze kluis heeft Wanda geheim willen houden. Zij heeft mij geen details verstrekt.’

De notaris schoof een enveloppe met de contouren van sleutels in Imres richting.

De zusjes keken ernaar zoals roofvogels een mogelijke prooi zouden beloen.

De kopijrechten op de gedichtenbundels vielen eveneens aan Imre toe.

Snuivend haalde Jessica haar schouders op.

‘En dat is alles?’ snauwde Stella.

‘Dat is alles, mevrouw.’

‘Ga je mee, Jess?’ Abrupt kwam zij overeind. Op haar gelaat waren donkere vlekken verschenen.

‘Jij bent hier nog niet klaar mee!’ riep Stella, over het bureau heen leunend. Filemon week geschrokken achteruit.

Vervolgens keek zij opzij. 'Geitenmoordenaar! Dierenbeul!' schreeuwde zij tegen Imre. Haar donkere ogen fonkelden.

Filemon hief de handen en probeerde tevergeefs te spreken. Imre keek Stella aan. Hij voelde speekseldruppeltjes op zijn gezicht en balde zijn vuisten. Met een ruk draaide Stella zich om. Jessica bekeek beide mannen met het grootst mogelijke dedain dat zij op haar gezicht tot uitdrukking brengen kon.

De zussen verlieten het kantoor. De deur werd dichtgeslagen.

Imre begon zich voor hun gedrag te verontschuldigen. Filemon wuifde het weg.

'Het geeft niet, Imre. Je moest eens weten wat ik allemaal naar mijn hoofd geslingerd krijg tijdens dit soort gesprekken. Het is goed zo. Je bent niet verantwoordelijk voor hun gedrag. Het gaat om de nagedachtenis aan Wanda en haar erfenis. Zij had het heel vaak over je. Wat een prachtig gedicht was dat trouwens!'

'Ik heb vroeger met tante Wanda dagenlang aan het strand gespeeld. Het verbaast me dat zij zo bang voor de zee is.'

'Je tante heeft vele angsten gekend. Wist je dat haar eerste man visser was, die tijdens een storm vermist raakte? Zij heeft dagenlang bij de haven aan het strand lopen dwalen. Noch van hem, noch van de rest van de bemanning, noch van de vissersboot is ooit iets teruggevonden.'

'Zij heeft mij er nooit iets over verteld.'

'Des te opmerkelijker dat het gedicht zo passend was.'

'Ik herinner me, dat zij nooit verder dan haar knieën de zee in wilde.'

Filemon bladerde het testament door.

'Wat bedoelde u, dat u met haar op vertrouwelijke voet heeft gestaan?'

'Wij waren goede vrienden. Zij heeft mij vaak in vertrouwen genomen. Als je zussen hier nu nog hadden gezeten, had ik ze verzocht om te vertrekken. Een deel van het testament mag ik in opdracht van Wanda uitsluitend aan jou voorlezen.'

Filemon belde voor koffie. Nadat zijn secretaresse verdwenen was, las hij het testament verder voor.

In de kluis scheen zich een beschrijving van een door Olivier gedane uitvinding te bevinden, die nooit door iemand gebruikt was, maar waarover wel een octrooi was aangevraagd en verleend. Waar het precies om ging, bleef onduidelijk.

De notaris overhandigde hem het op Imres naam gezette eigendomsbewijs van het strandhuis. Vervolgens presenteerde hij zijn rekening. Het bedrag zou deels naar de verzekeraar worden gestuurd. Hetgeen uit het depot overbleef, zou onder Imre en zijn zussen worden verdeeld. De hoogte van Filemons declaratie verbaasde Imre. Wat had de notaris nou alles bij elkaar voor werk verricht? Voor dit bedrag zou Imre bijna een maand moeten werken.

Er zit een vleugelloze aasgier tegenover me, dacht Imre.

'Hoeveel zit er in het depot van de verzekering?'

Filemon schoof een document over het bureau.

‘Welke angsten heeft mijn tante gekend?’

Filemon aarzelde.

‘Zij is er van jongs af aan voor onder behandeling geweest. Meer wil ik er niet over kwijt. Ik heb er moeite mee de grens te hanteren tussen mijn beroepsuitoefening en de vriendschap die je tante en ik hadden.’

‘Waaraan is ze doodgegaan?’

‘Zij is in haar slaap overleden. Buren zagen dat de luiken, die zij iedere ochtend opzij klapte, dicht bleven en hebben alarm geslagen. Volgens de huisarts is het een hartstilstand geweest. Zij is in haar slaap gestorven. De huisarts heeft haar lichaam in bed aangetroffen.’

‘Is het mogelijk dat de gedichten die ik heb meegenomen achter de ruit van de nis worden geplakt?’

Filemon dacht even na. ‘Ik denk niet dat iemand ze daar ooit zal lezen. Vrijwel niemand bezoekt die crypten. Je zou kunnen overwegen tot heruitgave van haar oeuvre.’

Uit een bureaulade haalde Filemon een fles cognac en twee glazen tevoorschijn.

Imre bedankte ervoor. Nadat hij de notaris de hand had geschud, verliet hij het kantoor met het testament, het verzekeringsdocument, de sleutels en het eigendomsbewijs.

Ziedend van woede reden Stella en Jessica huiswaarts. Hun verwensingen waren aan het adres van zowel Filemon als Imre gericht.

‘Heb jij ook maar iets verstaan van dat gebazel van Imre tijdens die plechtigheid? Het leek wel een of ander gedicht!’, grauwde Stella. Met trillende handen plukte zij aan haar rokje. Drank, dacht zij, ik moet drank hebben. Zij voelde zich tot brakens toe misselijk. De glazen wijn die zij tijdens de receptie gedronken had, waren haar verkeerd gevallen.

Desondanks hunkerde zij naar veel meer alcohol. Haar hart trilde. Haar mond voelde aan als karton.

‘Geen woord. Het schijnt inderdaad een of ander gedicht van tante Wanda geweest te zijn, volgens Filemon.’

‘Die rotzak heeft het natuurlijk met broertje op een akkoord gegooid! Ik bel die notaris morgen, want ik wil zijn declaratie wel eens zien! Wie betaalt die trouwens? Wij toch echt niet!’

‘Het zal wel verrekend worden.’

Jessica’s sleetse bus had te kampen met aanzienlijk vermogensverlies, anders had zij wel tweemaal zo hard gereden. Moeizaam zwoegde het voertuig de hellingen op naar het plateau waar het stadje Rhes lag. Vanwege de hitte hadden zij de portier ramen opengedraaid, waardoor een stank van oververhitte koelvloeistof de auto binnendreef.

Stella bracht haar hoofd buiten de raamopening en braakte. Kotslierten woeien bij de auto vandaan. Haar hoedje werd door de wind van het hoofd geplukt en buitelde er achteraan.

Grijswitte rook uitbrakend, bracht het wrak hen naar een terrein in de buitenwijken van Rhes.

Jessica stopte op een door onkruid overwoekerd stuk grond, tussen de twee stacaravans waar zij woonden. Zij schakelde de motor uit, die een doffe knal produceerde en een wellicht laatste ademtocht in de vorm van vettige damp uit de uitlaat stootte. Stoom en zwarte rook wolkten onder de motorkap vandaan.

Zij vluchtten de bus uit. Er ontstond echter geen brand.

‘Hoe lang hebben we nou plezier gehad van dat barrel?’, vroeg Jessica. Met haar handen op haar zwemband van vet stond zij de bus te bekijken.’

‘Ze hebben ons belazerd’, vond Stella.

‘Kom je nog even wat drinken?’

‘Uiteraard!’ Stella’s gezicht zag doodsbleek.

Zij volgde haar zuster, trillend en wankelend over een onverhard pad, waar zij aan weerszijden ervan allerlei biologische groentes hadden geplant. Een deel ervan was inmiddels verpieterd. Voor Stella’s caravan stond een stapeltje verroeste tuinstoelen en een ijskast zonder deur.

Op de rekken ervan had zij stenen potjes met tuinkruiden geplaatst.

Een gescheurde parasol, in het midden van een tuintafel leunend, wapperde in de wind. Op het dak van beide caravans waren windmolentjes gemonteerd, die zoefden als helikopterwieken. Naast de caravan van Jessica stond een halfvolle watercontainer van kunststof op hoge, roestige poten. Aan de bovenzijde ervan was een pvc-buis gemonteerd, die water afvoerde uit een bergbeekje, dat van een laaggebergte achter het caravanpark afkwam en al enkele weken droogstond. Een andere buis kwam uit de onderzijde van de container en liep door een opening in het dak van de caravan. Aan de andere kant van de caravan verrees een composthoop van ruim twee meter hoog.

Onder de schaduw van coniferen waren in getraliede hokken honden, katten en konijnen ondergebracht. De dieren, slaperig door de warmte, reageerden nauwelijks op de komst der zussen. Achter deze hokken rees een rotswand op, onderdeel van de afgeplatte berg.

Jessica bonkte op afgetrapte pumps het trappetje op en ontsloot de caravandeur. Stella struikelde achter haar aan.

Hier hingen schemering, bedomptheid en hitte. Zij schopten de pumps van hun voeten en trokken hun smoezelige mantelpakjes uit.

Uit een koelkastje haalde Jessica een fles biologische sherry tevoorschijn. Twee bezoedelde glazen schonk zij halfvol.

Zij gingen tegenover elkaar zitten, aan weerszijden van een opklapbaar tafeltje.

Het rook naar transpiratie en bedorven groente in de caravan. Stella klapte een raampje open en dronk haar glas met enkele teugen leeg. Zo gulzig dronk zij, dat zij morste op haar ondergoed.

Na enig gevloek en gescheld op Imre en de notaris, vroeg Jessica zich hardop af wat zij konden doen.

‘We kunnen Carlos en Eduardo op ons broertje afsturen. Die zijn met hun vriendjes al eens eerder achter hem aangegaan. Laten ze hem zijn vingers breken, Dan kan hij geen onschuldige geiten meer afschieten’, meende Stella. ‘Ook geen schuldige.’ Ondanks haar woede moest Jessica giechelen.

‘Luister eens Stella, als Imre komt te overlijden worden wij toch zijn erfgenamen, ook zonder testament. Of niet?’

‘Dat denk ik wel’, antwoordde Stella op besliste toon. ‘We kunnen hem laten omleggen. Leuk klusje voor Carlos en Eduardo. Eduardo heeft een geweer. Dat vind ik een beetje vreemd, want volgens mij is hij gewoon te klein om het te gebruiken. Of Carlos een vuurwapen heeft weet ik niet. Een pistool misschien. Ze oefenen zo te horen in ieder geval regelmatig.’

‘Er gaan verhalen dat de boefjes jaren geleden een milieuumbtenaar voor zijn kop hebben geschoten. Dus zijn ze er denk ik toe in staat.’

Even bleef het stil in de caravan. Zij hoorden twee opvanghonden tegen elkaar grauwen.

‘Wanneer komt de dierenarts?’ vroeg Stella.

‘Van de week.’

‘Zijn die bodemmonsters van het terrein van de gasfabriek nou al eens onderzocht?’

‘Ik heb er nog geen bericht over gehad.’

Op Stella’s verzoek schonk Jessica de glazen opnieuw halfvol. Zij zette er plastic flesjes met biologisch bronwater naast.

‘Ik wou dat ik wist wat er in die kluis zat. Als we daarachter kunnen komen, kunnen we de boefjes sturen om die sleutel van ons broertje te pikken. Dan hoeven ze hem niet te vermoorden. Dat zou toch wel een beetje al te opvallend lijken, zo kort na de plechtigheid’, vond Stella.

‘Of we sturen ze langs om Imre te dwingen die kluis te openen.’

‘Als ze hem al de baas kunnen. Imre heeft trouwens ook een geweer.’

‘We verzinzen wel wat. Zouden het aandelenpakketten zijn, of gouden munten?’

‘Misschien wel een bankboekje van een buitenlandse bank.’

‘Hoeveel zou dat strandhuis waard zijn? Er rust volgens die notaris geen hypotheek meer op.’

Stella dacht even na. ‘Ik heb vorig jaar gezien dat dit soort huizen wel drie ton op kunnen brengen.’

‘En wij hier armoede lijden!’

‘We kunnen hem wel laten vermoorden, maar dan moet het een ongeluk lijken. De remleidingen van zijn terreinwagen doorsnijden of zoiets.’

‘Is het mogelijk om de verdeling van haar erfenis juridisch aan te vechten?’

‘Heb jij geld voor een advocaat? Procederen kan jaren gaan duren.’

Stella dronk haar glas wederom met enkele teugen leeg en zette vervolgens een waterflesje aan haar mond.

Vervolgens bezocht zij een kleine cabine, alwaar een chemisch toilet stond opgesteld. De stank die ervandaan kwam was overweldigend.

Zonder adem te halen urineerde zij. Duizelig kwam zij uit de cabine tevoorschijn.

'Zullen we zo meteen bij de boefjes langs rijden om de toiletpotten te legen? Die van mij zit ook overvol!'

'Als ik de auto nog gestart krijg.'

'Dat wrak? Vergeet het maar!'

'Misschien kunnen we een bus van ze lenen.'

'Ik bel ze wel, dan komen ze die potten wel ophalen.'

Jessica knikte.

'Ik zit me te bedenken, dat als het ons lukt om Imre te plukken, dat dan Carlos en Eduardo mee willen delen. Dat willen we niet, toch?', vroeg Jessica.

'En wat dan? Moeten we zelf op ons broertje af?'

Bedachtzaam keek Jessica naar buiten. Door het vettige ruitje kon zij nog net een deel zien van het afvalperron, beheerd door de boefjes.

Een geur van bederf kwam ervan afwaaien.

Naast het afvalperron lag een autokerkhof, eveneens beheerd door de boefjes. Stapels autowrakken torenden boven de omheining uit.

Een takelkraan stond erover heen gebogen, alsof de machine wilde controleren of er niet in een van de wrakken nog een vonkje leven aanwezig was.

Zij hoorden de stem van Eduardo galmen, versterkt door een megafoon.

Vloekend gespte Carlos zijn prothese los. Hij wierp de kunstarm van zich af, die kletterend op de plankenvloer terecht kwam en begon met zijn linkerhand de rechterarmstomp te masseren.

Hij had de prothese gevonden in een plastic vuilniszak met restafval.

Het paste niet goed, hij kreeg er wondjes van op zijn stomp. Het voorwerp had hem althans korte tijd de illusie gegeven minder incompleet te zijn.

De bom, die hij jaren geleden bij de voordeur van een vogeljager had geïnstalleerd, was voortijdig tot ontploffing gekomen, had zijn rechteronderarm tot ver boven de elleboog weggeblazen en de rechterzijde van zijn gezicht grotendeels verwoest. Een glazen oog rustte in het littekenweefsel in zijn oogkas. Ook van deze in afval aangetroffen prothese had hij last. Dit oog, dat voor zijn oogkas iets te klein bleek, uit de schedel trekken wilde hij niet, omdat zijn lege kas een gruwelijke aanblik bood en hij zich er met een ooglap als een verminkte piraat uit vond zien.

Hij zat op een houten stoel op de veranda van een wachtershuisje, onder de schaduw van de dakoverkapping. Zijn voeten rustten op een houten balustrade.

De haren op de linker bovenzijde van zijn schedel wapperden in de wind.

Naast hem, staand op een stoel en leunend tegen de balustrade, stond de dwerg Eduardo. In zijn rechterhand hield hij een megafoon vast, waar doorheen hij af en toe bevelen blafte naar drie vuilwerkers die, ondanks de hitte, gehuld in fluorescerende gele jassen, op het afvalperron de afgifte door burgers van allerlei soorten afval coördineerden. Personenauto's, pick-ups en camionettes reden de helling tussen de containers op. Eduardo bediende met zijn linkerhand een knop, waarmee hij de slagboom bediende. Automobilisten en bijrijders laadden onder toezicht oog van de vuilwerkers hun afval uit en deponeerden het in de daarvoor bestemde containers.

Sommigen reden aan de andere zijde de helling weer af, om chemisch afval bij een van de balies terzijde van de containers neer te zetten. De meesten reden onder de slagboom door huiswaarts. De geeljassen schreeuwden aanwijzingen.

Carlos en Eduardo waren vooral in de vuilniszakken geïnteresseerd. Als na zes uur 's avonds de vuilwerkers naar huis waren gegaan, begaven de boefjes zich onverwijld naar de betreffende container. Met behulp van stokken met haken trokken zij de vuilniszakken eruit, om de inhoud ervan te controleren. Meestal betrof het rottend voedsel, soms ook voorwerpen. Al hetgeen van hun gading was, verzamelden zij en verkochten zij in een op het